

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Пануриковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 58, брой 2

Книжка сто осемдесетъ и втора

Мартъ 2009

Какво ще впишем в народната ни история през 2009 г.

Възлюбени в Господа братя и сестри,
Родолюбиви читатели на сп. „Борба”,

С душевно задоволство изпълняваме благословения от Бога стародавен обичай от името на възродителното течение в светата ни Православна църква – да отправим вседушвени молитвени благопожелания към българския народ, 2009 година да бъде за него щастлива и благородна, носеща социална правда, лично и общонародно духовно-нравствено израстване. Но не трябва да се забравя, че силата Божия помага на този народ, който проявява безспирни усилия и усърдие, за да извоюва своето благополучие и опази ненакърними осветените от Бога човешки и църковни правдини.

От всички нас зависи какво ще впишем в народната ни история през тази година. Или ще останем още под мантията на соцантихриста, който разрушава държавната и църковната ни сграда, а „неговите издънки и земята напълниха с нечестие” (Иез. 8, 17) и ще продължаваме да живеем в нищета и безправие. Нима народът ни е изчерпил вече своята жизненост и стремеж да гради мъжествено своето материално и духовно благополучие? Не е в природата на българина да изпада в пълна безнадеждност, да губи нравственото си мъжество и воля да се бори със злото и бедата с вярата, че ще минат и че не ще се остави да го сломят и ще дочака по-добри дни.

През 2009 г. нека всеки обърне поглед към себе си. Нека се облече с дрехите на нашата света вяра. И като знае радостите, да намери истинските причини за своите скърби, последици

от съблазните на соцантихриста с несмислени и несбъднати обещания. И ако намери в сърцето си вместо любов, пустота, вместо Христовата истина, лъжите на сатаната, които изпепеляват душата му – нека не се чуди, че ще остане в злокобните окови на изминалата 2008 г. Ето защо ние молим Всемогъщия Бог със старата година безвъзвратно да отминат всички обществено-политически и морални недъзи, която тя отбеляза в анализите си, и да ни остави в наследство будна гражданска мисъл и съзнание, и историческа отговорност за съдбата на днешните и бъдните поколения.

Нека сега, когато „настъпва благоприятно време”, да вървим по пътя на духа и истината. Да познаем себе си като творение Божие и съгласуваме делата си с Неговата света и съвършена воля.

Благопожелаваме и на бъдещите български държавници наистина достойно да вземат участие във великата задача, която човешкият дух е вложил за цел на Обществото на европейските народи. Силните да подадат ръка на слабите, богатите да поделят радостите си с бедните, а праведните, ако има такива, да се притекат на помощ на грешните.

Човечеството да се обедини в една духовна челяд, в името на Оня, Който от Витлеем до Голгота и от Голгота до Йерусалим и Елеонската гора го призовава за единение и любов.

Всеки да се освети в скрижалите на вечното слово на Господ Исус Христос и всички вкупом да тръгнем подире Му. При тези условия 2009 година ще бъде честита, щастлива, мирна и спасителна. Амин.

Свещеник Йордан Василев

Другите
за комунизма

Не на комунизма!

В брой 5 на сп. „Борба” от октомври 2008 г. поместихме пълния текст на Пражката декларация за европейската съвест и комунизма, гласувана на 3 юни 2008 г. от Сената на Чешката република.

В същия брой поместихме и решението на 40-то Народно събрание на Република България, взето на заседанието му на 18 септември 2008 г., в подкрепа на Пражката декларация.

В общи линии то гласи:

Народното събрание на основание чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България... Като обръща внимание на:

- Резолюцията на Европейския парламент от 12 май 2005 г.;
- Резолюция 1481 на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа от 26 януари 2006 г.;
- Резолюциите, осъждащи престъпленията на комунизма, приети от редица парламенти...

– *приетия от 38-то народно събрание Закон за обявяване на комунистическия режим в България за престъпен* (курсивът е на редакцията),

РЕШИ:

Подкрепя Пражката декларация за европейската съвест и комунизма от 3 юни 2008 г. Това решение е взето от българския парламент на заседанието му на 18 септември 2008 г.

Прекрасно, господа народни представители! **Замечтателно!** И... последствията?! С нова сила и усърдие, окриляни от декларацията, под „зоркото безхаберие” на обременената

(като цяло) опозиция от слугунажа си на политическата полиция, Държавна сигурност, репресивна гвардия на партията (БКП), а сега на парламентаристите от БСП – респективно на правителството, доминирано от тях, осъществяват преход, но не към демокрация, а към рекомунизация, със старото персонално и политическо съдържание.

Господа парламентаристи, засрамете се! Поне от себеподобните си от други гържави, които също са изпитали комунистическата власт, но имащи съзнанието за отговорност пред народите си. Така безотговорно не може да продължавате. Вредни сте за България и за българския народ. Другите европейските гържави, станали съпричастни към Пражката декларация, са взели всички предохранителни мерки за ефективното ѝ прилагане, а вие – за ефективното ѝ забравяне.

Какво искате – да ви аплодираме? Европейският съюз да ви поздрави за безпрецедентната си пошлост? Лъжете се! Поредната ви измама към европейските народи и към Европейския съюз може да се окаже и последна, защото народите се събуждат за борба със заплахата от лява и дясна диктатура, а вие заспивате с приятната дрямка – след събуждането си комунистите отново да ви „дундуркат“ в люлката си.

Тук даваме място на призива на участниците в международната конференция „**Комунистическите престъпления и общата история на Европа**“.

Той не зове към бездушие, а към дела за днес и за утре, за бъдещето на нашите деца, за суверенна и независима България в рамките на Европейската общност.

БОРБА

Комунистическите престъпления и общата история на Европа

Ние, участниците в международната конференция „Комунистическите престъпления и общата история на Европа“,

като имаме пред вид Пражката декларация за Европейската съвест и комунизма,

ПРИЗОВАВАМЕ ЗА

Поемане на паневропейска отговорност за престъпленията, извършени от комунизма, и признаване на комунизма за съществена и ужасяваща част от общата история на Европа.

Приемане от Европейския парламент на резолюция, призоваваща националните парламенти на страните членки на ЕС, в които през 20-ти век е имало комунистически тоталитарни режими, да приемат поправки в законите за избор на членове на Европейския парламент, възпрепятстващи възможността бивши агенти и сътрудници на комунистическата политическа полиция и

другите комунистически секретни служби да стават евродепутати, така както това е забранено на бившите агенти на гестапо.

Приемане от Европейската комисия на поправки в правилата за персонала на Комисията, възпрепятстващи възможността бивши агенти и сътрудници на комунистическата политическа полиция и другите комунистически секретни служби да стават служители на Комисията, така както това е забранено на бившите агенти на гестапо.

Недопускане издигането от политическите партии в ЕС на кандидати за членове на Европейския парламент за изборите през юни 2009 г. на лица, които са били агенти или сътрудници на комунистическата политическа полиция и другите комунистически секретни служби.

Бойкот от страна на избирателите на кандидати за членове на Европейския парламент, издигнати за изборите през юни 2009

г., които са били агенти или сътрудници на комунистическата политическа полиция и другите комунистически секретни служби.

Предприемане от съответните институции на Европейския съюз, както и от гържавите членки на конкретни активни действия за осъществяването на идеите, залегнали в Пражката декларация за Европейската съвест и комунизма. Да се направи европейски план за действие, който да включва разписание за обсъждане и приемане на необходимите документи и решения на съответните европейски институции и конкретни препоръки към националните институции.

Основаване през 2009 г. на Институт на европейската памет и съвест, който ще бъде едновременно европейски изследователски институт за изучаване на тоталитаризма и паневропейски музей/мемориал на жертвите на всички тоталитарни режими.

София, 28.01.2009 г.

Център „Хана Аренг” – София,
Асоциация за свободно слово
„Анна Политковская”,
Гражданска инициатива „Справедливост”,
Коалиция за честно управление,
Републикански неоконсервативен
институт,
Център за подкрепа на хора, преживели
изтезание – АСЕТ

Държава на мафията

(заглавието е на “Борба”)

*Ако трябва да бъдем безкомпромисни и отговорни към **истината**, с болка, но откровено трябва да признаем, че положението в България в резултат на разпадането на комунизма се утвърди като **ненормално** в политически, институционален, управленски, съдебен и икономически аспект.*

Това се дължи изключително на продължаващото и днес комунистическо присъствие във властовите структури на висшите, на средно и ниско ниво органи на властта, свързани с организираната престъпност и корупцията.

*Освен на Европейския съюз, на който България е член, положението в България е в ползрението и на редица наблюдатели и анализатори извън него, чиито констатации са, без преувеличение, **убийствени, но отговарящи на истината.***

*С незначителни съкращения запознаваме читателите на “Борба” със статия от Дорийн Корвахал и Стивън Касъл, отпечатана във в. „Интернешънъл Хералд Трибюн”, в която не без основание на България днес е отредено призово място сред бившите сателити на комунистическа Москва като **държава на мафията.***

БОРБА

Политиката се играе до смърт в България. Животът на политиците там не струва и изгърмян патрон. Сенчести бизнес групировки са в убийствена битка за дял от всичко – от недвижима собственост до милионите европомощи.

По време на ожесточения миналогодишен политически сезон бе подпален домът на председателка на общинска избирателна

комисия, гаражи на кметове бяха взривени, а кметът на градче в Централна България бе застрелян със седем куршума, както и заможен председател на общинския съвет на видимо идиличния Несебър.

ДЪРЖАВА НА МАФИЯТА

„Някои държави си имат мафия, в България мафията си има държава”, казва депутатът

Атанас Атанасов, бивш шеф на контраразузнаването, който е като магнит за „изтекли“ документи, разкриващи корупция.

По почти всички показатели България е най-корумпираната страна в 27-членния Европейски съюз. Откакто се присъедини към него, тя се превърна в лош пример за голата реалност и тежката цена на издърпването на крехки посткомунистически страни от зоната на руското влияние в орбитата на Запада. Членството в ЕС не помогна много за укротяването на престъпните мрежи в България. Даже ги направи по-богати. А това буди притеснения, че ако ЕС не може да смачка престъпността в България, едва ли ще може да въздейства на други крехки държави, които искат да станат членки.

САЩ помогнаха на България да влезе в НАТО и дадоха тласък на търговията, образованието и демокрацията. Инвестираха \$ 90 млн. за съвместни учения. Нетърпелив да подобри живота на 7,5 млн. българи, ЕС пък обеща помощи за 11 млрд. евро.

СЕНЧЕСТИ ПОЛИТИЦИ

Парите обаче далеч не попречиха на престъпността и насилието. Напротив – увеличи корупцията. След като разбраха за колко европейски пари става въпрос, сенчестите български бизнесмени спряха да си купуват политици и сами влязоха в политиката.

Затова, стреснати от разюзданите престъпници с бели якички с връзки по най-високите етажи на властта, европейските чиновници вече замразиха почти \$ 670 млн. през лятото. Може да спрат и още милиарди.

Бандите от мъже в черно – т. нар. мутри, контролират строителни проекти в кметствата. Съмнителни бизнес групировки преориентираха дейността си от западащия черен пазар на контрабандни цигари и алкохол към законни инвестиции в процъфтяващия сектор на недвижимите имоти. Те са оставили своя отпечатък върху атмосферата в столицата – мъже с дебели вратове се мотаят под неоните на нощни клубове като „Син Сити“ и „Червило“, а туристическите пътеводители на

София съветват да се избягват ресторанти, в които ходят бизнесмени с повече от четирима бодигардове.

Тези хора сега си пробиват път с мускули към обществени длъжности.

ВРЪЗКИ С ВЪРХОВЕТЕ

Следователите от ОЛАФ са насочили вниманието си към групировката Николов-Стойков – конгломерат от десетки фирми, чийто предмет на дейност се разпростира от месопереработка и хладилно складиране до скрап и хотелиерство. Двамата шефове, задържани за кратко м.г. по подозрение, че са измамници, се радват на дебели връзки по върховете.

Людмил Стойков е финансирал кампанията на президента Георги Първанов, организирал е бизнес група, която да го подкрепя, и е поддържал контакт с бивш зам. външен министър. Срещу Стойков няма повдигнати обвинения. Той отрича да знае каквото и да било за престъпна дейност, свързана с еврофондовете. „Категорично възразявам срещу опитите да се опетни името ми“, отговори той на писмен въпрос от „Интернешънъл херълд трибюн“. Признава, че е дал 25 000 лева за предизборната кампания на президента. „Участвах с дарение според всички изисквания на закона.“

Срещу партньора му Марио Николов идната седмица почва дело за измами. Миналата седмица софийският кмет Бойко Борисов, лют враг на премиера Сергей Станишев, предаде на прокуратурата договори и банкови документи, сочещи дискретна връзка между Станишев и Николов. Според тях Николов е насочил над 150 000 лева от фирмите си към БСП.

В необичайно пряк доклад, който изтече в медиите през лятото, ОЛАФ обвини Николов и Стойков, че управляват престъпна мрежа от над 50 български фирми и различни други европейски и офшорни компании.

ГЪШИ ДРОБ

От офиса си в „Еврофриго“, фирма за хладилно складиране в София, Николов многократно отказа да коментира документите,

доказващи, че е давал пари на премиера. Прокуратурата обаче обяви в сряда, че е почнала официално разследване. „Станах враг номер 1, страх ме е за живота ми”, заяви Николов по повод доклада на ОЛАФ.

Станишев не отговори на 10 молби за негов коментар в продължение на 6 дни. Президентът Джордж Буш го нарече миналата година „Мистър Клийн” заради усилията му в борбата срещу организираната престъпност. След като почнаха оплакванията от други членки на ЕС за измами с фондовете, Станишев заяви публично, че няма политически чадър върху богати бизнесмени и фигури от престъпния свят. Но тогава не се знаеше, че през 2005 г. той се е срещнал с Николов. Кметът Борисов показва 5-минутен видеозапис, на който се вижда как Станишев поздравява Николов в месопрепарателната му фабрика пред отрупана с гъши дроб и бяло вино маса. Само няколко седмици по-късно към сметките на Станишевката партия са започнали да текат дарения от Николов.

Западен дипломат, пожелал да остане анонимен заради участието си в деликатни преговори с България, каза, че представените документи за даренията изглеждат автентични. „Те са знаели, че няма да бъдат съдени, и са сключили тайните си договори”, каза той.

Списък с всички дарения е бил изпратен на Румен Петков, който по това време оглавяваше предизборния щаб на социалистите, а преди няколко месеца подаде оставка като вътрешен министър след разкритията, че се е срещал с фигури от престъпния свят.

ИЗВОР НА ПРЕСТЪПНОСТ

Сивата икономика в България се гради от различни фирми с политически връзки. Те ту влизат, ту излизат от бизнеса в зависимост от това дали им изникват възможности или законови пречки, се казва в доклад на Центъра за изследване на демокрацията.

Босовите обикновено карат дългогодишни свои служители да регистрират фирми на свое име. Ако се появят проблеми със закона, тези фирми се закриват, без да бъдат свързани с истинските им собственици. По този

начин печалби от незаконни източници като контрабандни цигари и алкохол се завъртат в напълно легален бизнес. Като футболните клубове например. Там парите се изпират чрез трансфери на играчи. Но конкуренцията е брутална. Всичките трима бивши шефове на „Локомотив” (Пловдив) бяха убити. 75 на сто от българските фирми плащат за охрана. Това е далеч повече от която и да било друга страна в Източна Европа, сочи проучване на „Ентърпрайз сървейз” за Световната банка.

Също както в Русия и в някои други балкански страни, корупцията се е просмукала в ежедневието на България. София има процъфтяващ черен пазар за кръв извън болниците например.

Корените на българската организирана престъпност са свързани с разпадането на комунизма в началото на 90-те години. Хиляди тайни агенти и подкрепяни и глезени от държавата спортисти бяха хвърлени на улицата. По време на югоембаргото те се захванаха с контрабанда и укрепиха престъпните си мрежи. Борците се захванаха с частна охранителна и застрахователна дейност, които не бяха нищо друго освен рекет. Други станаха сенчести предприемачи, свързани с властите.

През последните 5 г. България стана арена на цял куп публични убийства посред бял ден. Изпълнители на мокри поръчки се дегизираха като клошари или попове. През 2004 г. с мобилен телефон бе задействана бомба, която уби влиятелен бизнесмен и тримата му бодигардове в асансьор в центъра на София. Равносметката показва, че от 1993 г. са станали повече от 125 поръчкови убийства, според статистиката на посолството на САЩ в София. Повечето от тях не са разкрити.

БОРБА ЗА ВЛАСТ

Влизането в ЕС не можа да спре касапницата. Напротив – събуди и борба за власт. Гласове на избори се „печелят” по много начини – с цигари марихуана или с дребни суми до 100 лева. Хората с купени гласове маркират бюлетината си и я снимат с мобилен телефон, за да се отчетат пред „купувачите”. „Купуват гласове

на улицата, убиват или заплашват хора без срам”, казва изпълнителната директорка на Съюза на съдиите Ива Пушкарова.

„Кремиковци”, банкрутиралото предприятие за стомана от комунистическата ера, също е знаков случай за корупция. Чуждестранните кредитори, много от които рискови фондове, си искат \$ 474 млн. от гиганта, чийто бивш изпълнителен директор е разследван за измами и незаконно присвояване.

„Когато правоохранителната система не прочиства корупцията в правораздаването, при кого да отидем?”, пита Джъстин Холанд от съвета на инвеститорите на „Кремиковци”. И сам си отговаря: „В България не можем да отидем при никого”.

Търпението на Запада се изчерпва, особено за липсата на дела срещу обвинени в корупция висши властници. Холандският евроминистър Франс Тимерманс каза направо: „Искаме да видим истински хора, изправени пред истински съдии, да бъдат осъдени и вкарани в затвора.”

ОТЧАЯНИЕ

Някои европейски страни са просто отчаяни от българското правосъдие. Германия дълго време безрезултатно се оплакваше, че не получава помощ от България за съдебно преследване на Константин Хаджииванов – богат бизнесмен и общински съветник в Петрич, познат като Маца.

Накрая германците просто изчакаха той да стъпи в Гърция и да бъде изпълнена международната заповед за арест. Сега Хаджииванов седи в килия с обвинение за контрабанда на цигари. Срещу него се води и разследване за измами. Поддръжниците му и жена му, бивша „Мисис България”, твърдят, че е само въпрос на време да се върне в България и да продължи политическата си кариера.

Общинските избори в Петрич, веднъж отменени заради нарушения, се проведоха в събота. От гръцката си килия Хаджииванов дръзко кандидатства за преизбиране, но електоратът най-накрая се разбунтува – Маца спечели по-малко от 1 на сто от гласовете в Петрич.

(В. „Труд”, октомври 2008 г.)

Позиция

*Миро Гергов,
САЩ, зам.-председател
на БНФ, Инк.*

Възраждане или израждане

В навечерието на новата 2009 г. се изправяме пред равностетка на изминалите 20 години, време, което за политиците в България е време на промените.

Ето тук е мястото да подчертаем един много съществен елемент. Като че ли страната ни е разделена на две. От едната страна е народът, а от другата са политиците, които произлизат от народа, но, парадоксално, никога не са го представлявали.

Да си припомним недалечното минало, когато те, „избираните”, си поставяха етикета „Произлиза от бедно работническо семейство”. Сега никои не се притеснява да им поставя етикети. Нека си припомним как си разказвахме вицове за партията и марширувахме под лозунга: „25, по-късно 30 и 40, победни години”. Каква пародия в историята на България!

За подобни постъпки ни изключваха от училище, арестуваха ни, биеха ни, а по-непокорните ни изпращаха в лагери или в затворите за превъзпитание. За кой ли път трябва да напомняме на самите себе си за жертвите на комунизма. Преди още да заграбят властта, те си пробиваха път чрез насилие над собствения си народ, като жертвите бяха определяни за „народни врагове”, „кулаци”, „буржоазни елементи” или „фашисти”. Саморазправата продължи почти 50 години, народът бе сплашен, ограбен морално, интелектуално и материално. Трудолюбивият българин бе превърнат в марионетка на една чужда идеология и държава. Необяснима е невероятната търпимост, която проявява нашият народ. Унижаван, манипулиран и ограбен, винаги е намирал начин да оцелее. В един такъв момент (исторически

предопределен) тази антихуманна система рухна. Дойде така наречената демокрация. Появи се въпросът – сега накъде? Нека погледнем ретроспективно събитията.

Еуфория заля страната, никой не беше подготвен за новото време. Хората излизаха на улиците, демонстрираха желанието си да живеят свободно, да се тружат и градят своето и на децата си бъдеще – този път не социализъм. Започнаха да се създават партии, които се появяваха като гъби, и всички се обявяваха за демократични. Кой ти е мислил в миналото, че в България има толкова много демократи?

Когато ние „лежахме” в затворите за проява на свободно мислене, а това беше през 70-те – 80-те години, през социализма, се брояхме на пръсти. Нямахме Догановци, Лиловци, Станишевци и всички останали мекерета, които сега са най-популярните „демократи”. Искам да ви попитам – къде бяхте всички вие, господа политици?

Не на вас, а на моя народ, българския, искам да припомня – всички те бяха там, където са и сега – управляваха и проповядваха или преподаваха (а може би и препродаваха) социализъм на потиснатия български народ. И какво се получи на практика – музикантите са същите, а песента е с нов аранжиринг! В миналото се строяха Перник-Волюяк, Хаинбоаз, шосета, които свързваха България от единия до другия край. Хората можеха да пътуват „свободно” (само не си позволявайте да отивате близко до границата, ще ви гръмнем). Сега се строят огромни магистрали, които свързват страната ни с цяла Европа, един ден може би и тунел ще построят и ще свържат България със САЩ. Дано да не стане! Това е за доброто на България. Някой ще попита защо. Много е простичко. Ако се огледаме наоколо, какво ще видим? Шестдесет процента от нашите съквартилци, съученици или колеги са извън България, 20 процента починаха, други предпочетоха самоубийството (това е от „хубав живот и перспектива” в „демократична” България. Настръхва ми косата само като си помисля, че някой ден няма да я има.

Уважаеми сънародници, докога ще си затваряме очите пред реалността? Силата на управляващите е в безразличието на народа, който е все още объркан, манипулиран и респектиран.

Не е ли време да погледнем без страх България днес, бъдещето на нашите деца, които впрочем не се увеличават. Нека се попитаме – защо? Съвсем ясно – няма перспектива!

Кой ти е луд да създава нещастници и наркомани. Какво е бъдещето на децата ни? И отново някой ще намерят прехрана по света, други ще станат охрана, а останалите? Те ще си стоят в България и ще живеят под разруха на бомбени атенанти за преразпределение на бизнеса, ще стават жертви на наркотиците и проституция. Междувременно господата от парламента ще вземат нови решения, ще прокарат нови закони, ще обещават на Европа, че водят борба с организираната престъпност (която всъщност те организират и контролират). От време на време ще пускат по някоя „муха” на народа. Ето, вчера арестувахме „двамата братя” и няколко дни по-късно – „поради липса на доказателства”, те бяха освободени или пък пуснати под гаранция и т.н. Каква парадоксална измислица. Ако това е демокрация, здраве му кажи.

За какво става въпрос?

България възражда ли се, или се изражда? Политиците не се ли страхуват, че един ден ще има държава, но без народ? А може би нашата държава е за продаване и никой не иска да изплюе камъчето. Как се получава така, че нашите политици винаги избират грешния съюзник? Всъщност много елементарно. Историята ни (не става въпрос за онази история, която се пишеше по поръчка) показва, че сме имали малко на брой политици, които са представлявали и защитавали интересите на държавата и нейните граждани. В по-голямата си част, особено днес, техните лични интереси стоят над обществените!

Ако някой отрича това, и особено депутат, нека избере телевизия, радио, вестник или друга форма на изява и да изнесе фактите от неговата политическа кариера – с какво той е допринесъл за намаляване на престъпността и подобряване на икономическото положение на българския народ. Не празни приказки, не оправдания и ала бала. Факти, факти и само факти!

Аз не съм пророк, но познавам един. Ето какво ми каза той: „Ако в България има сериозни политици (те не могат да са свързани с престъпния свят), трябва да намерят подкрепата на народа и да прокарат няколко закона. Не много. (Парадокс! Политик – несвързан с престъпния свят? Съвсем съм объркан, но реших да го изслушам.)

1. Закон за доказване на произхода на капитала на всички, без изключение, бизнесмени (нали сме учили и знаем как се определя що е капитал!?).

2. Безусловно конфискуване на имуществата, които са натрупани по престъпен начин. Събраните пари влизат в бюджета на държавата и се използват за развитие и подобряване на социалните сфери на живот.

3. Прилагане на закона с цялата му строгост за подобни финансови злоупотреби, в които не правят изключения проституция, наркотици и други незаконни форми на придобиване на капитал.

4. Пълна и безусловна реабилитация на всички, осъдени по политически причини от комунистическата власт, включително и присъдите на т.нар. „народен съд”. (Това е другият парадокс, който никога не бе изяснен на народа, а иначе пък го нарекоха – народен.)

5. Укрепване и подпомагане на Българската православна църква в нейната роля на обединител и пазител на българската култура и ценностна система и преди всичко морала и семейството, които сме имали през Възраждането.

6. Създаване на благоприятни условия и стимулиране на раждаемостта при гарантирана здравна и социална система, която е благоприятна за възпитание и образование на основата на патриотизма.

7. Да се потърси наказателна отговорност на всички политици, които със своите действия или бездействия са нанесли каквото и да е вид вреда на държавата или на отделни граждани.

Слава на Бога, имаме си цар, той ни е надеждата. Дано не ни изостави. Ние не го подкрепихме, а го поругахме, не го послушахме, а го обвинихме. А той ни обича! Дали сме достойни за неговата любов? Аз съм сигурен в едно – когато го загубим, ще плачем за него, както плакахме за баща му. Дано се събудим и му подадем ръка – честна и силна, готова да го брани в името на България! Да ни е жив и здрав!

Прилагането и зачитането на закона от всички граждани е главна предпоставка за сигурността на всеки.

Това е единственият начин и път за изграждане на правова държава, която гарантира сигурността на гражданите.

Всичко това едва ли може да стане без участието на всеки българин, където и да се намира той по света. Крайно време е да се възстанови доверието на гражданите. Не можем повече да толерираме престъпната политика, на която всички ние сме жертва!

Какво трябва да се случи, за да осъзнаем геноцида на комунизма под каквото и етикет да се прикрива? Кое е по-важно за нас – националното достойнство, или престъпната политика на управляващите?

И си мисля – трябва ли да си пророк, за да видиш реалността? Все пак аз си ги уважавам пророците.

Дошло е време за отговор, и то сега! Не утре или може би някой ден!

С обич към България и надежда за възраждане!

Уважаеми сънародници, братя и сестри,
Позволява ме си да ви наречем така, защото с някои от вас
сме роднини по съдба, с други – близки по nevoли, с трети – близки в
мечтите си.

Всеки от нас е напуснал родината по различни причини, но всеки желае да
види България по-добра.

Вече 19 години наблюдаваме експеримента на прехода върху гърбовете на нашите
майки и бащи, които дори нямат подобаващи пенсии, камо ли европейски живот. Първи
сме в Европа по корупция, последни – по икономически придобивки.

Уважаеми съграждани, ние, живеещите в чужбина, сме 1/3 от общия брой избиратели!
Дойде времето да участваме във властта. Не може пасивно да наблюдаваме как някои
хора с неясни представи за настоящето ни водят към още по-неясно бъдеще.

Скъпи сънародници, смело заявяваме, че сме много, че можем, знаем и трябва да по-
могнем на нашата родина и ще го направим! **Бъдете с нас!**

Инициативен комитет

Лучия Остерлунд – Хелзингска лига
Валентин Попов – Австрия
Николай Ярёмов – Австрия
Албена Д. Тодорова – Белгия
Ива Александридис – Великобритания
Георги Енчев – Великобритания
Иван Илиев – Германия
Николена Кадийска – Гърция
Атанас Джанакаридис – Гърция
Светослав Павловски – Гърция
Ивана Неруцо – Гърция
Елена Московна – Гърция
Емил Велев – Израел
Радостина Лозанова – Испания
Филип Григоров – Испания
Божидар Гаджев – Испания
Асоциация на българите в Сеговия – Ис-
пания
Мартин Гюрковски – Франция
Антония Нюмарк – ЮАР
Здравко Георгиев – България

Сдружение “Център за екуменически диалог
“Св. апостол Ерм”

Боряна Божилова – Италия
От. Валери Шумаров – Канада
Ивайло Станчев – Канада
Никола поп Илиев – Македония
Петко Иванов – Норвегия
Йежи Камилев – Полша
Константин Стайков – Полша
Светослав Михайлов – Русия
Кояна Тренчева – САЩ
Ваня Петкова – САЩ
Теодора Форд – САЩ
Стефан Георгиев – САЩ
Димитър Ташев – САЩ
Евгени Веселинов – САЩ
Георги Томов – САЩ
Миро Гергов (БНФ, Инк.) – САЩ
От. Александър Чакърък – Турция
Николай Тодоров – Унгария
Божидар Томалевски – Финландия
Койчо Велчев – Швейцария
Венелин Цачевски – България

„Другата България”

Партия на българските емигранти и на българите, живеещи като емигранти в родината си

В основата на създаването на „Другата България” стои идеята, обединяваща всички
българи, живеещи както в страната, така и в чужбина, идеята, че България може да ста-
не много по-хубаво място за живеене и работа. И това може да се постигне единствено
чрез съвместните усилия на всички българи – както на нашите сънародници, живеещи на
територията на република България, така и на нас, българските емигранти, които мо-
жем да допринесем за постигане на това с нашия опит, почерпен от страните, в които

живеем. Ние сме всички онези българи, които искат и вярват, че България може да бъде истинска европейска държава, предлагаща висок стандарт за живеене и просперитане. Това сме всички ние, събрали опит от вече развитите държави, както и от все още развиващи се страни, имащи решимостта, енергията, амбицията и уменията да участват активно в сегашния процес на промяна към по-добра България. Като новоприсъединила се членка на Европейското общество, за нас е най-подходящото време активно да се включим в управлението на нашата България и ни се предлага реална възможност да използваме нашия глобален мироглед, да променим нашата страна, за нас и за всички наши сънародници. Ние сме тези, които искат да се чувстват като у дома си в България и са готови да положат всички усилия това да се превърне в реалност, и които искат да участват в управлението на страната наравно с всички останали наши сънародници.

Единственият реален начин за постигане на тези цели, е чрез парламентарно присъствие на директно избрани от нас кандидати и упражняването на конституционното ни равно право да избираме при еднакви условия.

Всеки българин, живеещ извън пределите на България, осъзнава, че в България реално не съществува институция, която да представлява и защитава правата на българите извън чужбина. Българските емигранти по света не само нямат правото да избират свои конкретни представители в парламента, но също така на тях не са им предоставени условията да участват наравно в парламентарните избори, за да упражнят своето право на глас.

Всички ние, колкото и обезверени, незаинтересувани и дори безразлични да сме към самите избори, знаем, че България може да бъде България на всички българи единствено, ако всички ние имаме правото да избираме наши представители, към които да се обръщаме и които да държим отговорни за техните действия. Реално сме лишени от правото да имаме свой „глас и щит“ в законодателния ни орган, лишени сме и от правото си да искаме пряк и непосредствен отчет от народните представители за свършената от тях работа по време на мандата им като депутати.

Ние вярваме, че ако се предоставят необходимите условия, а именно въвеждане на електронно гласуване, което улеснява достъпа на всеки българин до гласоподавателни места и особено на онези, които са физически неспособни да достигнат до тези пунктове, всички ние, които представляваме 1/3 от общия брой гласоподаватели, трябва да дадем своя глас и този глас да е за определен от нас самите кандидат.

Всяко начало наистина е трудно, но...

Погнисувайки настоящата петиция за парламентарно присъствие на <http://drugatabulgaria.bg/petition/index.php> поставаме НАЧАЛОТО.

Всеки, който се чувства съпричастен към нашите идеи, който е член или желае да стане член на нашите клубове, може да даде своите идеи, както за устава и програмата, така и за целите и структурата на партията.

За да ни изпратите Вашите коментари и идеи за партията посетете страницата на „Другата България“ на www.drugatabulgaria.bg или коментирайте в нашия форум, както и ни пишете на e-mail: info@drugatabulgaria.bg.

Платформа на партия „Другата България”

Партия „Другата България” е политическа формация на българите в чужбина. Тя е отворена за всички българи, които споделят и подкрепят нейните цели. По различни оценки числеността на българите в чужбина възлиза на между три и пет милиона. Те са част от българската нация, а огромното мнозинство от тях не е прекъснало връзката с

Родината и допринася за нейния напредък и доброто ѝ име по света. Тези българи са безценен национален капитал, но за който държавата ни не отделя необходимото внимание. Българите емигранти не са пряко представени в управлението и фактически са изолирани във вземането на решения за решаване проблемите на България.

Основна цел на партия „Другата България“ е да промени това положение, за да бъде увеличен потенциалът за ускореното превръщане на Родината ни в развита демократична и правова страна с висок жизнен стандарт, която участва пълноценно и равностойно в Европейския съюз и НАТО. Партията е с центристка политическа ориентация. Идеологията ѝ е основана на ценностите и принципите на либералната демокрация, които са основополагащи в европейското и евроатлантическото сътрудничество и интеграция. В съответствие с тях партията „Другата България“ ще установява взаимодействие с други партии и политически формации в България и чужбина.

Страната ни се намира в критично важен етап в своето развитие. През изминалите близо двадесет години на преход тя постигна значими успехи по пътя на демокрацията и пазарната икономика. Признание за тях бе приемането ѝ в НАТО през 2004 г. и в ЕС през 2007 г. В същото време, България е изправена пред остри проблеми и големи предизвикателства в процеса на адаптирането ѝ към условията в ЕС. Тя е една от страните членки с най-нисък жизнен стандарт, а трудовите доходи на българите са най-малките на Балканите. България е със слаб стопански и иновационен потенциал, с високо равнище на корупция, неефективни институции, обвързаност на държавната администрация и политическия елит със съмнителни и дори престъпни финансово-икономически групировки. Процесът на „европеизация“ на България не е завършил.

Сериозни проблеми са: разширяващата се пропаст между бедни и богати, голямата емиграция, постоянно нарастващото данъчно бреме, неразвитостта на гражданското общество, изострящите се социални проблеми, особено в областта на здравеопазването, образованието, както и за хората в пенсионна възраст и с увреждания, засилващият се морален упадък. Българският политически елит и общество са разделени по основни въпроси на вътрешната и външната политика. Мнозинството от българите са разочаровани от начина, по който България се управлява и развива.

Всичко това изисква извършването на бързи и резултатни реформи в българската политическа и социално-икономическа система, които да позволят максимално бързото преодоляване на нейните слабости и повишаване на демократичния потенциал на страната. Необходимо е преформулиране на стратегическите национални приоритети и създаване на политически и икономически ресурс за тяхното успешно реализиране, България се нуждае от нов демократичен модел на развитие.

Държавното управление трябва да бъде поето от личности и партии, които имат силна национална подкрепа и са способни да осъществят максимално бързо трансформацията на България в развита и силна демократична страна. В този процес трябва да бъдат ангажирани всички българи. Приоритетна цел на партия „Другата България“ е да осигури политическо представителство на милионите българи, които живеят извън националните граници, които искат и могат да подпомогнат България да стане колкото е възможно по-бързо просперираща и правова държава, В същото време партията е отворена за всички българи, тъй като България е една за всички нас.

Партия „Другата България“ се обновява и последователно ще работи за:

- Промяна на избирателната система чрез възприемането на пропорционално-мажоритарен принцип на избиране на народните представители и осигуряване на условия за пряко политическо представителство на българските граждани в чужбина.

- Създаване на законови гаранции за недопускане каквато и да е обвързаност, зависимост или влияние при вземането на политически решения в управлението на страната от вътрешни и външни корпоративни финансово-икономически интереси. Осигуряване на широка публичност и стриктен законодателен контрол на дейността на държавните институции и политическите партии.

- Засилване на пряката демокрация чрез провеждането на национални и местни референдуми по основни въпроси на развитието, вътрешната и външната политика на България. Създаване на законодателни и политически условия за широко и реално ангажиране на структурите на гражданското общество в обсъждането и решаването на проблемите на страната.

- Разработване и приемане на дългосрочна програма за социално-икономическото развитие на България и на националната сигурност. В нейната основа ще бъде създаването на законодателни, политически и други условия за постигане на ускорен и стабилен стопански растеж, повишаване на жизнения стандарт, особено на бедните слоеве на населението и пенсионерите, преустройство на здравната и социално-осигурителната система, пълно и ефективно прилагане на законодателството на ЕС, надеждно гарантиране сигурността на страната във вътрешен, регионален и международен план. Партия „Другата България“ има експертна готовност да предложи нова стратегия за развитие на България, която ще бъде основана на опита на скандинавските страни и други развити и утвърдени демократични държави.

- Приоритет на политиката на държавата и цялото общество трябва да бъде безкомпромисната борба срещу корупцията, организираната и битовата престъпност. Необходими са бързи и радикални промени в законодателството и неговото прилагане, както и реформиране на съдебната система и службите за сигурност с цел повишаване на тяхната ефективност и независимост. Партия „Другата България“ се обявява за провеждане на операция „чисти ръце“ по подобие на Италия и други страни. Специално внимание в антикорупционната политика ще бъде отделено на недопускане на злоупотребите при използване на средствата от фондовете на ЕС.

- Облекчаване на данъчната тежест за българите, особено на пенсионерите и хората в неравностойно социално положение. Ще бъде извършена кардинална промяна на съществуващия порочен модел на здравната и пенсионната система.

- Осигуряване на законодателни и икономически условия, както и на държавни гаранции за увеличаване на чуждестранните инвестиции в българската икономика, особено в областта на новите технологии, инфраструктурата, социалната сфера и услугите. Използваме опита на развитите страни за извършване амнистия на изнесените зад граница национални капитали. Получените средства ще бъдат използвани за стопанското развитие и подпомагане решаването на най-острите социално-икономически проблеми.

- Една от приоритетните насоки в държавната политика ще бъде подпомагане развитието на науката и образованието. За тази цел ще бъдат отделени не по-малко от 6 % от брутният вътрешен продукт на България.

- Предприемане на спешни мерки за преустановяване на негативната демографска тенденция в България и намаляващия дял на българите в структурата на населението. Осигуряване на условия за недопускане възникването на етническо разделение и напрежение в страната. Всички български граждани ще бъдат реално равнопоставени и няма да са пряко или косвено дискриминирани под каквато и да е форма. Никой български гражданин не ще се чувства емигрант в България.

- Изработване на дългосрочна държавна политика за подпомагане на българите, които живеят извън националните граници, за защита на техните специфични интереси и за осигуряване на тяхното благополучие.

гуряване на необходимите законодателни и други условия за адекватно тяхно политическо представителство и активно ангажиране в обсъждането и решаването на проблемите на демократичното европейско развитие на България.

Стратегическа цел на предлаганите реформи от партия „Другата България” е до края на следващото десетилетие България да се адаптира напълно към условията в ЕС, да се превърне в равностоен партньор на другите страни членки, да е способна да отстоява успешно националните интереси и максимално да използва предимствата от участието в европейската интеграция.

Това може да стане, ако бъдат създадени ефективно функциониращи държавни институции, установена вътрешна стабилност, а през следващия десетгодишен период бъде реализиран средногодишен стопански растеж от 8-10%, привлечени преки чуждестранни инвестиции в размер на 80-100 млрд. евро и изцяло оползотворен финансово-икономическият ресурс на фондовете на ЕС. Реално постижимо е средното равнище на трудовете доходи на българите още през 2010 г. да стане 1000-1200 лева, а на пенсионерите 520-550 лева. В резултат на реформите и ускореното стопанско развитие те трябва да достигнат в края на следващото десетилетие две трети от средното равнище в ЕС. В период от 10-12 години брутният вътрешен продукт на един жител в България може да бъде 70-75% от средното равнище в ЕС.

Партия „Другата България” е готова активно да допринесе за постигането на тези цели чрез използване на познанията, опита и родолюбието на живеещите в чужбина българи. Тяхното ангажиране ще бъде мощен благоприятен фактор за ускоряване развитието и превръщането на България в икономически развита демократична страна – равноправен член на обединена Европа. Това ще бъде също гаранция, че младите хора, които са бъдещето на България, ще остават или ще започнат да се връщат в Родината, за да работят за нейния просперитет и европейско бъдеще.

Б.Р. Уважаеми читатели на сп. „Борба”, за текуща информация по отношение емигрантската партия „Другата България” се отнасяйте и до Представителството на БНФ, Инк., в България – 4470 Белово, ул. „Алабак” 21, Гошо Спасов, и до редакцията на сп. „Борба” – тел. 0887 00 44 51.

Отзвук

*Георги Чаракчиев,
Германия*

Моят отговор

Уважаеми г-н Семерджиев,
С интерес прочетох Вашата публикация „Моето мнение” в януарския брой от 2009 г. на сп. „Борба”, в която изразявате становището си по редица актуални проблеми на нашето от десетилетия боледуващо общество. Боледуващо от един смъртоносен бацал, наречен комунизъм.

Благодаря Ви за интереса, който сте проявил към моята публикация „Осанна или разпни го”, отпечатана в октомврийския

брой от 2008 г. Искам да Ви уверя най-искрено, че ние тук, както и при честите ни пребивавания в България, следим и анализираме най-подробно и съвсем отблизо всичко, случващо се в страната. Осведомяваме се във всеки случай не от българските телевизии, радио или вестници. Медии, купени и плащани от партийни централи и олигарси. Аз съм дълбоко убеден, г-н Семерджиев, че на Н. В. цар Симеон II не е необходимо, както Ви казвате, да **преоцени** своето отношение

към позорното минало, с което е свързана съдбата на народа ни, честта на страната, на баща му и всичко онова, което позорно, предателски беше наричано „монархофашизъм”. Не е необходимо да го **преоцени**, защото то никога не е било друго.

Неговите действия очевидно се ръководят от определени приоритети, за които той е преценил, че в даден момент са от най-голямо значение за страната. Бъдещето ще покаже дали този подбор на национални приоритети е бил правилен, или не. Според мен не цар Симеон II е личността, от която трябва да изискваме да изрази своето отношение за историческата роля и заслуги на собствените си баща и дядо. Това трябва да направим ние, г-н Семерджиев, аз, Вие и всички други, подобно на нас мислещи българи.

Да разобличим твърденията на комунистите за историческите им „заслуги” в борбата срещу фашизма, да свалим маската им на „антифашисти”, която носят от години. С аргументи и факти да покажем, че националсоциализмът (Хитлеровият фашизъм), италианският фашизъм и комунизмът са братя близнаци. Единият, извършил престъпленията си срещу човечеството на расова основа, а другият – на класова. Да кажем на висок глас, твърдо и обосновано, че „антифашистката борба” на комунистите всъщност е борба между две фашистки идеологии за надмощие в стремежа им към световно господство.

Да направим достояние на българската общественост резултатите от проведения през 1985 г. в Щутгарт, Германия, световен конгрес на историците, на който една от задачите е била да формулира научно понятието фашизъм и да определи държавите в Европа, които са имали фашистки правителства да края на Втората световна война. Във форума взе участие и българска

делегация, ръководена от покойния проф. Мито Исусов. Нашите историци заминават за Щутгарт да отстояват историческата „визия” за българския „монархофашизъм”. Историческият форум след дълго обсъждане се обединява около следните три критерия за фашизъм, като посочва, че е задължително да са налице поне два от тях, за да бъде определено едно правителство за фашистко:

1. Пирамидално общество начело с вожд, изградено върху единството на партия и държава.

2. Корпоративно обществено устройство и възпрепятстване на преливането на социалните групи една в друга.

3. Вътрешен геноцид.

Италия след 1922 г. Отговаря на първите два критерия и затова управлението на Мусолини е определено като фашистко. В Германия след 1933 г. са налице и трите. Испания при Франко има третия признак, но няма първите два, тя не е била фашистка държава, отсича конгресът.

Къде е тук България? Ами тя не се вместила в нито един от критериите и форумът изобщо не я обсъжда като възможна държава с фашистко управление. Няма как да притуриш вътрешен геноцид на управление, което отказва да депортира еврейските си поданици в германските концлагери.

Колко от горните критерии бяха налице в Народна република България – оставям на всеки сам да си отговори.

Ето тези малко известни факти, съзнателно потулявани досега, трябва да станат достояние на всеки един българин, особено на младото българско поколение, за да престанат най-после лъжите и заблудите по тези въпроси.

Това е нашата задача, нашата отговорност, г-н Семерджиев, пред млада България. Да си пожелаем успех.

Решение на съда по правата на човека в Страсбург

В бр. 1 на сп. „Борба“ от януари 2009 г., на стр. 10, в рубриката „Вандализъм“ е поместена статията „Четири години и пет месеца по-късно“ с автор бранишкият епископ и главен секретар на синода на митрополит Инокентий – Гервасий. Тя е посветена на една вандалщина, извършена от българската държава на 21 юни 2004 г., срещу Българската православна църква. На тази дата около 6000 полицаи нахлуват в храмовете и манастирите, в които служат свещеници, числящи се към синода на митрополит Инокентий. Те със сила, а в някои случаи и с упражнено насилие, изтласкват от тях изпълняващите богослужение свещеници (вж. снимката). След изгонване на свещениците, храмовете се запечатват, а така също и манастирите. Общо около 250 на брой в цяла България храмове и манастири са затворени и ключовете от тях са предадени на синода на патриарх Максим.

Тук е необходимо едно пояснение!

Разделението на БПЦ води началото си още от зората на промяната след 10 ноември 1989 г. И то заради това, защото мнозина свещеници искаха да се запази чистотата на църквата и нейната независимост, като избраният под патронажа на БКП (преди промяната) и назначен от комунистическото правителство на Т. Живков патриарх Максим бъде отстранен и бъде избран друг патриарх, съгласно изискванията на църковните канони. Понеже това не стана и исканията им не бяха удовлетворени, с което грубо се погазваше църковната автономия, недоволните църковни служители се отделиха и образуваха друга самостоятелна църковна общност, на която беше избран за наместник на светия синод патриарх Пимен. След неговата смърт този синод се ръководеше от митрополит Инокентий, от когото продължава да се ръководи и до днес.

И се връщаме отново на 2004 година.

През 2004 г. България кандидатстваше за членство в Европейския съюз. Една от клаузите, които трябваше да изпълни България, за да бъде приета за член на съюза, беше тръгналата по пътя на демокрацията страна, освободила се от коварната прегръдка на тоталитарно-комунистическата власт, да гарантира **религиозните и човешките права и свободи на гражданите**, грубо потъпкани по време на комунистическото владичество в България.

На 1 януари 2007 г. членството на България в Европейския съюз стана факт и беше официално оповестено. Това обстоятелство дава основание на синода със зам.-председател Инокентий писмено да уведоми международните правозащитни организации за вандалщината, извършена спрямо тях от българската държава през 2004 г., с която им се ограничават религиозните и гражданските права и свободи.

В този дух те изпращат жалба до съда по правата на човека в Страсбург.

Искът по жалбата, въз основа на която е образувано дело, е предявен за 672 млн. евро. Това е сумата, на която възлиза отнетото от синода със сила имущество в размер на 250 имота

(църкви, манастири, параклиси и други), включително и четири годишни заплати на безпричинно изгонените на улицата свещенослужители.

Там, пред съда в Страсбург, е било изнесено, че от 1992 до 2004 г. – времето, през което синодът на митрополит Инокентий е развивал самостоятелна религиозна дейност (отделно от синода на патриарх Максим), са били изградени 21 църкви и параклиси, ръкоположени са били свещеници и монаси, издавано е църковното списание “Възраждане”, отворени са били социални кухни и старчески домове. Зад всичко това и неговата достоверност стоят подписите на над 100 свещеници и архиереи и над милион и половина християни.

На 22 януари 2009 г. съдът в Страсбург излезе с решение по делото, в което се казва:

– че българската държава е нарушила свободата на вероизповеданията, като със закон, а не канонично, е определила патриарх Максим за ръководител на българската православна църква;

– че заради намесата на държавата в църковния конфликт и нарушаване правата на свещенослужителите, обслужващи храмовете и манастирите под юрисдикцията на синода на митрополит Инокентий, е употребена груба сила, с което са ограничени религиозните права и свободи на много граждани.

Поради което съдът решава:

В срок от 3 месеца двата синода да си поделят имотите на БПЦ, които в момента се владеят само от синода на патриарх Максим.

Ако в този срок не се постигне споразумение между тях, държавата трябва по съответния ред да раздели имотите.

Освен това държавата ще трябва да плати 8000 евро на жалбоподателите за направените от тях разноски по делото.

Експерти оценяват имотите на Българската православна църква на стойност от няколко милиарда лева.

Изгонените от храмовете и манастирите свещеници заявяват, че претенциите им се ограничават само до получаване на четирите годишни заплати, като всички останали суми желаят да бъдат употребени за изграждането на нови храмове и подпомагане на възстановяването и поддържането на съществуващите.

БОРБА

*Гр. М. Цветков,
експерт по гражданско и
международно право*

Този абсолютно безпристрастен и аналитичен исторически правов трактат е опит да се отрази последователно, колкото се може по-реално действителното състояние на правосъдието в България от международното ѝ легитимиране през март 1878 г. до настоящия момент.

Твърдо съм се придържал към истината преди всичко.

Първи стъпки на правосъдието в България – март 1878 – октомври 1879 г.

(фрагмент от трактата на автора „България в световното юридическо пространство“)

I. Сто и тридесет години Българска конституция

Дълъг, мъчителен и трънлив е пътят на историческото развитие на правосъдието в България между първата българска конституция от 1878 г., наречена Устав на Княжество България, и последната – Конституцията на Република България от 1991 г., актуална и днес.

На 4 април 1878 г. с височайши Указ на Александър II – император Всерусийски, е назначена генерал-губернаторска администрация в новоосвободените български земи, оглавявана от княз Вл. Черказки.

Във връзка с неочакваната кончина на княз Черказки на неговото място е назначен ген. княз Ал. Дондуков-Корсаков. Създадени са пет департамента (министерства) на временното българско управление: административен, правосъден, културно-просветен, финансов и военен.

За министър на правосъдието в новоосвободена България е назначен проф. Сергей Лукиянов – професор по гражданско и международно право в университета в Санкт Петербург, председател на Върховния Имперски съвет на Русия. Той е инициаторът за написването на първата в многовековната история на България конституция, наречена в оригинала Устав на Княжество България, напечатан в Имперската печатница в Санкт Петербург.

Под негово ръководство са широк кръг от руски експерти: проф. А. Давидович, проф. Е. Драгостинов, княз Я. Горчаков, княз А. Ростовски, проф. М. Леонидиев, проф. Ф. Брун, княз Д. Милютин, проф. П. Градовски, ген. П. Гресер, проф. Н. Грис, ген. Соболев, както и именити представители на българската интелигенция: П. Р. Славейков, Л. Ларавеков, Ив. Вазов, П. Каравелов, Др. Цанков, Т. Бурмов, Н. Геров, екзарх Антим I, К. Стоилов, Гр. Начевич.

Уставът на Княжество България се приема на Учредително общо етносмесено събрание на представители на местното население – българи, турци, гърци, евреи – диференцирано по брой (по архивни документи на руския правист Е. Драгостинов (1879-1880) 210 души на брой).

Събранието се провежда на 10-11 февруари 1879 г. в старопрестолния град Търново. Впоследствие българските историци

назовават това събрание Велико Учредително, а конституцията – Търновска.

Несъмнено първите законодатели на България са се придържали към смисъла на фундаменталната правова доктрина, приета в Англия през 1679 г. – Habeas corpus (Свобода на личността – днес Правата на човека), с което са съумели да създадат и приемат един справедлив и сравнително най-добре балансиран и демократичен на Балканите за времето си основен държавен и обществен правов документ – Търновската конституция.

Конституция, която гарантира на всички български граждани право на сигурност, на здраве, на труд, имуществено, свобода на вероизповеданието, на словото, на печата, свобода на гражданските събрания и сдружения, равнопоставеност в изборителното право, абсолютно равенство пред закона, привилегии никому... и всичко това събрано в 21 глави, 165 члена и обща част – предговор (в първичния оригинал).

В интерес на истината трябва да се знае, че непосредствено след Освобождението, в периода на „междуществие“, а и по-късно българското население е спазвало елементарните човешки правови норми на поведението. Не се е устремявало (с малки изключения в балканските райони) в осъществяване на рецесии на отмъстителност и разграбване на изоставени от богатите турци земи и имоти.

Това хуманно отношение към победените петвековни господари на българските земи се дължи най-вече на християнското чувство за човештина, вкоренено в българската самобитност (благодарение на българската църква). Присъствието на руското войнство, спазващо стриктно желязната дисциплина на тогавашното руско военно право за човешко отношение към цивилното гражданство при война, е допринесло за това отношение. Защото руският мундир – от

войнишкия до генералския, е имал непокланителен авторитет и истинско уважение от страна на българското население!

След приемането и установяването на правосъдието в България, в първите години представители на правосъдните органи са били учители и просветници, изпълнени със стремеж за спазване на моралните норми в правосъдието – съдията и съдниците пред съда на собствената си съвест! За тази нравствена чистота в първите стъпки на правосъдието в България имат особена заслуга цяла плеяда образовани и талантиливи българи, между които патриархът на българския дух Антим I, патриархът на българското слово Иван Вазов, всеотдайният радетел за развитието на българската новоосвободителска култура Ев. Георгиев, големият български юрист и пръв министър на правосъдието Д. Греков, несравнимият познавач на българския манталитет П. Р. Славейков, д-р К. Стоилов, М. Балабанов и др.

В чисто историческа хронология развитието и състоянието на правосъдието в България и участието ѝ в международното юридическо пространство може да се квалифицира и анализира в седем периода:

1879-1886 г. – България с княз Александър I Батенберг, принц Хесенски;

1887-1918 г. – България с цар Фердинанд I, принц Сакс Кобургготски;

1918-1943 г. – България с цар Борис III;

1943 септември – 1944 септември – България с регентите проф. Б. Филов, княз К. Кобургготски, ген. Н. Михов;

1944 септември – 1956 април – България, смазана под безпрецедентното по своето безправие „сталинско право“;

1956 април – 1989 ноември – пълна доминация на „партийната правда“ в България;

1990 март – 2008 март – нови измерения в правосъдието в България.

Темата е огромна, много сложно комплицирана в някои аспекти, често противоречаща на пръв поглед и съвсем не безопасна за анализ в някои исторически интервали от международен характер.

1. България с княз Александър I

Първият млад, енергичен, неглупав, но злополучен и най-краткотраен монарх на българския престол, по силата на историческите събития, обхванали Балканите, Мала Азия и Европа по това време, още с пристигането си в България (след дълги международни пазарлъци) попада „между чука и наковалнята“. От една страна, политическата доктрина и правосъдната система, предлагана и отстоявана упорито от либералите на Любен и Петко Каравелови с уклон към руската държавна и гражданска политическа и правна система. От друга страна, консерваторите на К. Стоилов, Гр. Начович и Т. Икономов с въздържаността си към „филски“ и „фобски“ настроения и предпочитания към западноевропейските граждански и държавни, правни и политически системи.

Във вътрешното законодателство и правораздаване по силата на горепосочените обстоятелства е бил почти изолиран. В правната система нещата са се движели в определено позитивен правов аспект от изтъкнати български юристи, възпитаници на задгранични правови институции, като Д. Греков, Хр. Попов, П. Стаматов, М. Тошев, Гр. Начович, Хр. Стоянов, Д. Партов, Л. Табаков, Т. Лукович, Д. Аврамов – висши служители в министерствата на правосъдието и вътрешните работи.

По предложение на тези министерства в Народното събрание се въвеждат и приемат първите закони на база гражданско социално право.

Първото обикновено Народно събрание, открито на 21 октомври 1879 г. от княз Александър Батенберг, паралелно със закони, уреждащи държавното устройство, се приемат закони, регламентиращи правово разпределението на изоставените земеделски земи и имущество между земеделските труженици в съответните райони и области на България.

*Драги читатели на сп. „Борба”,
В брой 6 от декември 2008 г. на стр. 17 на списанието поместихме репортажа
на г-жа Надежда Любенова „Днес България беше в Стряма”.*

*Сега даваме гласност на молба от жители на с. Стряма, изпратена на 20 юли
1992 г. до окръжния прокурор на Пловдив и до Пловдивския районен съд, с която се
иска издирване и обявяване на мястото на смъртта на безследно изчезналите след
9 септември 1944 г. жители на селото, посочвайки техните имена и имената на
все още живите участници в убийствата и.м.*

**До г-н Окръжния прокурор – Пловдив
До Пловдивския районен съд**

МОЛБА

от

1. Христо Георгиев Еневски
2. Кръстьо Петков Еневски
3. Запряна Костадинова Тенова
4. Кирил Димитров Ванев
5. Атанас Стефанов Ванев
6. Гюрга Борисова Велева
7. Елена Христова Еневска
8. Димитър Георгиев Михайлов
9. Мария Василева Гътърска
10. Ангел Христовозов Семерджиев
11. Митра Атанасова Дафова
12. Стоил Георгиев Тимолски
13. Иван Георгиев Тимонов
14. Стоян Рангелов Тимонов
15. Дойчин Димитров Томбов
16. Найден Колев Митевски
17. Стоян Кръстев Тенов
18. Иван Кръстев Тенов
19. Танко Иванов Шопов
20. Стоян Тодоров Арширов
21. Запрян Кодинов Гайдаджийски
22. Тодора Иванова Тошева
23. Георги Божков Божков
24. Елена Кръстева Божкова
25. Евдокия Иванова Еневска
26. София Минкова Карайланска
27. Рангел Петров Карайлански
28. Иван Василев Карайлански
29. Иван Димитров Карайлански
30. Иванка Стефанова Божкова
31. Румяна Николова Кожева
32. Петра Василева Кабамитова
33. Кузю Петков Узунски
34. Иван Панайотов Лалев
35. Божко Божков Филипов
36. Атянакс Максимов Петков

37. Рангел Стефанов Ставрев
28. Стоян Илиев Велчев
39. Рангел Георгиев Касарски
40. Пенко Рангелов Челебийски
41. Иванка Димитрова Азова
42. Рада Костова Шкембова
43. Тодора Костова Сумова
44. Костадин Петров Мъглов
45. Иван Кръстев Лалев
46. Димитър Василев Ванев
47. Рангел Стоев Ванев
48. Йосиф Пеев
49. Софка Кост. Лалова

ПРОТИВ

Община гр. Раковски, Кметство с. Стряма, обл. Пловдивска, за издирване и обявяване на мястото на смъртта в участвалите лица на следните безследно изчезнали жители от с. Стряма след 9 септември 1944 г.:

1. Христо Кодинов Еневски
2. Георги Христов Еневски
3. Кръстю Еневски
4. Петко Еневски
5. Рангел Кръстев Еневски – зъболекар
6. Колю Петров Ванев – учител
7. Минко Колев Ванев
8. Стефан Рангелов Ванев
9. Христо Велев
10. Костадин Демирев
11. Христо Ванев
12. Михал Георгиев Михайлов
13. Тодор Димитров Дигбоюжки
14. Христо Илиев Семерджиев
15. Атанас Христовозов Семерджиев
16. Стоил Тимолски
17. Рангел Стоилов Тимолски
18. Георги Стоилов Тимолски

19. Еню Томбов
20. Дойчин Енев Тонбов
21. Колю Стоянов Митевски
22. Кръстю Тенов
23. Петър Кръстев Тенов
24. Иван Танков Шопов
25. Тодор Ст. Арзиров
26. Кочин Запрянов Гайдаджийски
27. Иван Стоянов Панов
28. Александър Димитров Вагалски
29. баба Стояна Божова
30. Божко Божков
31. Кочин Рангелов Карайлански
32. Иван Кодинов Карайлански
33. Петър Рангелов Карайлански
34. Петър Петров Карайлански
35. Васил Иванов Карайлански
36. Димитър Иванов Карайлански
37. Стефан Григоров Карайлански
38. Никола Григоров Карайлански
39. Димитър Почев
40. Петко Узунски
41. Панайот Иванов Лалев
42. Божко Димитров Филипov
43. Димитър Петров Секретарски
44. Георги Димитров Петков-Секретарски
45. Стефан Рангелов Ставрев
46. Илия Велчев
47. Георги Колев Касарски
48. Митко Георгиев Лесов

49. Рангел Челебийски
50. Кольо Атанасов Чучулски
51. Коста Колев Чапунски
52. Стою Рангелов Ванев
53. Петър Костадинов Гайдаджийски
54. Петър Кръстев Лалев
55. Иван Василев Ванев
56. Рафаел Пеев

Считаме, че молбата ни ще бъде удовлетворена, още повече, че има живи участници в тези убийства:

1. Стоян Георгиев Тенов
2. Васил Димитров Карачански
3. Желязко Йорданов Почев
4. Иван Чучулски-Ентев
5. Стефан Колев Касарски
6. Илия Кръстев Галибарски
7. Петър Кордов – Гъбаря
8. Георги Рангелов Ангелиев
9. Димо Петров Анадъмски
10. Желязко Василев Сарийски
11. Колю Атанасов Ванев
12. Коста Иванов Андонов
13. Петрана Стоилова Гичева
14. Васил Кръстев Гайдаджийски – Орявчо
15. Кольо Атанасов Чучулски
16. Димитър Василев Тимонов
17. Христос Тодоров Галунски
18. Петър Рангелов Витанов

Факти

Как БСП „възражда” социализма в България

Впечатляващо е, че на 47-я конгрес на БСП миналата година дебатите показаха поврата на партията към неприкрито възраждане на социализма. За него председателят на партията г-н Сергей Станишев във встъпителния си доклад заяви: „...Има и по-справедливо общество и то е социализмът. Световната криза дискредитира неолибералния модел и реабилитира социалистическия проект, което е шанс за нас.”

Може би затова някои журналисти отбелязаха тогава, че от седмица преди конгреса председателят на партията Станишев се появявал с „Капиталът” на Карл Маркс под мишница.

Наистина сериозна преподготовка е необходима за един марксист-ленинец, за да проумее диалектиката на промяната (прехода от тоталитарна диктатура към демокрация), **че в края на промяната според социалистическия проект трябва всичко да остане непроменено.** Имащите по време на комунистическата диктатура политиче-

ската и икономическа власт пак да я имат, като гържавата – капиталист в миналото, прехвърли властта на олигарха – капиталист, но с партиен билет.

Ако господин Станишев вижда в това целта на промяната (всичко да остане непроменено), това все пак е прозрение (обогатяване на марксизма), което говори обратно на твърденията във встъпителния му доклад. А то е, че най-справедливото общество е гражданското и най-проспериращата икономика е тази, в която има най-малко гържава.

Пред това общество и ръководената от него икономика социализмът капитулира, господин Станишев, и това е причината вие го приложите поради неговите прединства на конгреса, а г-жа Сима Владимирова във в. „168 часа“ в броя от 28 ноември 2008 г. да го доведе до знанието на обществото – че олигарси с 300 милиона лева ще управляват занаягред Българската социалистическа партия.

Това наистина е две в едно – капитализъм в действие и социализъм да се съберат в джоба на БСП без конфликт на интереси.

Класация: Георги Гергов е пръв в листата на богатството в БСП

Тиха стъпка: Издателят на в. „Дума“ Николай Малинов е слабо познат, въпреки че има солидна биография.

Бизнес: Шефът на червения щаб Евгений Узунов управлява сериозно количество форми.

Топла връзка: Политологът Валери Жаблянов има косвена връзка с Евгений Узунов и участие в бордовете на фирми.

Протест

Вместо реч

На пенсионерския митинг пред катедралния храм „Св. Александър Невски“, състоял се на 18 януари 2007 г., пенсионерите издигнаха искане за пълна индексация на всички пенсии от началото на първата ни европейска година. Тогава бе разпространено публикуваното повторно днес стихотворение на г-н Буков, защото и днес то не е загубило актуалността си. Защото и днес проблемите на пенсионерите остават нерешени. Защото и днес те се изваждат на „предизборния пазар“ и след преминаване на изборите се забравят от всички, които дойдат на власт с техните гласове – независимо сини или червени.

Такава е действителността, която, за да бъде променена и за да се вземат под внимание волята на народа, инструментът (изборната бюлетина) е в наши ръце.

Вместо реч

На пенсионерския митинг с главно искане за пълна индексация на всички пенсии от началото на първата ни европейска година.

Мили мои братя и сестри по участ, голи, гладни и беззъби сиромаси, от които искат още кръв да смучат вълци и хиени – върли олигарси.

Много се старяхме, мъчихме, търпяхме, с труд и песни ярка диря начертахме. Вместо благодарност, почит и възхвала грубо унижени, гинехме в забрава!

Всичко, що сградихме, бързо потрошиха, що остана между тях, си поделиха.

Туй, което беше наше, тихо скриха, баш творците във позор и срам хвърлиха.

Горди воини на републиката свята, яхната от цар, султан и мекерета, идвайте на бунт за ред, законност, правда, нека да свалим тази власт проклета!

Президентът, що за социален счита, пак се крие със усмивка подла, гузна. Трябва скоро нас да срещне и разпита, иначе ще стане схватка много грозна!

Нека бъдем днес юмручено сплотени, смело, ясно да потърсим си правата! Тъй виновните ще бъдат победени, а пък ние ще спечелим от борбата.

Иван Буков

Предложение

Формирането на предизборна коалиция

1. Възможно ли е самостоятелно участие на следващите парламентарни избори на антикомунистическа коалиция?

В България след 1990 г. няма регистрирана антикомунистическа партия, която да е съществувала преди 9 септември 1944 г. След 1990 г. има много регистрирани, които твърдят, че са антикомунистически, но всъщност те са само некомунистически и в повечето от тях има внедрени агенти на БКП (БСП).

2. В случай, че е възможно, каква трябва да бъде коалицията?

В бюлетин „Единението прави силата“ са цитирани СБНЛ, СРБ след 9 септември 1944 г., БНС „Нова демокрация“, „Д-р Иван Дочев“, БНФ. Може би това са водещите формации. Към тях вероятно ще се присъединят и други. **От тези формации БНС „Нова демокрация“ и СРБ са предали отчет за финансовата 2007 г. и фигурират в списъка на Сметната палата.** Следователно има регистрирани партии, под които да се участва на изборите. Това е предпоставка да бъде формирана коалиция според изискванията на ЦИК. Потенциалните партии за участие на следващите парламентарни избори са 165 и са публикувани от Сметната палата. Може да бъде и новорегистрирана партия, каквато едва ли ще има в периода до изборите. От тези 165 партии 90% са на БСП. Тоест има две партии, упоменати в бюлетин, с валидна регистрация, около които да бъде сформирана **антикомунистическа, а не некомунистическа** коалиция. Това са БНС „Нова демокрация“ и СРБ.

Неубедително ще бъде за избирателите да се разчита още отсега на коалиция с ОДС, ДСБ, „Атака“ или ГЕРБ. Тези формации са некомунистически, но никога не са били антикомунистически. „Атака“ се провали при избор на министър-председател! Сега не може да се разчита на нея, тъй като същият „номер“ може да бъде изигран отново. Тоест поредните членове на „Атака“, бивши агенти на ДС, да гласуват в полза на други коалиции.

Коалицията трябва да бъде твърдо антикомунистическа. От статистиката за изборите за последните 12 години може да бъде установено, че почти 50% от избирателите не гласуват. Тези 50% не се влияят и от телевизионни реклами. В този смисъл усилията на една антикомунистическа

коалиция трябва да бъдат насочени към тези 50%, които са потенциал за реализиране на политиката на дясна коалиция.

3. Как да бъде реализирана възможна кампания на антикомунистическата коалиция?

Трябва да бъде обявено име на коалицията, независимо че все още не са известни всички участници. Първоначално 2 партии и 3 сдружения, подписали Бюлетин 1001 от септември 2008 г., са достатъчни за започване на кампанията, в случай че има съгласие за коалиране между тях. Ние сме предложили име „Равносметка“, за да насочим вниманието на избирателите, че трябва да има все пак отчетност за тези 65 години. Трябва да бъде направена равносметка не само на периода след 1990 г., но и след 9 септември 1944 г. Това е уместна алтернатива за привличане на избиратели, които са недоволни след 1990 г. Освен това в коалицията ще бъдат привлечени и неправителствени организации, споделящи идеята на коалицията. Колкото по-рано бъде обявена коалицията и се започне организирана дейност, толкова по-голяма е вероятността за участие като самостоятелна коалиция или към тази коалиция да се присъединят други сдружения, или участие в друга коалиция.

Трябва да сме наясно, че едва ли ще има достъп до официалните средства за масова информация. Затова трябва да бъде направена трезва оценка за разпространение на агитационни материали до възможно повече хора. Ние сме направили интернет страница, в която има обръщение, но не е публикувана. Материалът от интернет е препоръчително да бъде разпространен и като агитационен материал.

4. Необходимо е да има представители от коалицията, които да са компетентни по отделни сектори в икономиката. Също така е необходимо да се започне публикуване на материали по отделни теми от името на коалицията, където е възможно, в средствата за масова информация.

5. Трябва да бъде обмислен въпросът с финансирането на кампанията. В случай че бъде определена първоначална коалиция, веднага може да се пристъпи към набиране на средства. Трябва по-рано да се започне с набирането на средства, за да бъде ясно колко биха били потенциалните гласоподаватели. Средствата, минимално по 1 лев, могат да бъдат набрани чрез банкова сметка, която да бъде открита на името на СБНЛ или друга организация, но не партия. Освен това контролът трябва да остане в непартийни членове на коалицията, тъй като такъв подход ще е най-целесъобразен. Така набраните средства ще бъдат изразходвани само за агитационни материали и организиране на предизборни срещи. Таксата за участие в изборите – 40 000 лв. за коалиция, трябва да бъде заплатена от тези, които ще бъдат в листите. Това означава, че всеки участник в листата трябва да заплати средно по 500 лева. Да се прави коалиция с цел да се търсят средства за изборната кампания е неубедителна и непродуктивна стратегия. Законът за изборите ще бъде променен и финансирането от фирми ще бъде ограничено. Затова е необходимо да се започне с набирането на средства по горната схема.

Набирането на средства чрез банката, както се прави и в Америка, е модел, който веднага дава отговор за приблизителните симпатизанти на идеята. В случай че кампанията по набирането на средства започне още сега, до средата на април ще има приблизителни данни за броя. В зависимост от този резултат ще може да бъде взето решение за самостоятелно участие на изборите или за „компромисна“ коалиция.

6. Необходимо е да бъдат определени приоритетите на изборната кампания. Ние предлагаме – антикомунизъм, радикална промяна на съдебната система, обединение на българите за национални идеали. Това не е подреждане на приоритети, а само акцент върху изборните послания.

СТАНОВИЩЕ

При сегашната икономическа и политическа обстановка възкресяването на политически партии, участвали в управлението след 1990 г., не е печеливша стратегия. Всички партии, които са участвали и участват в управлението, са свързани с криминалната приватизация и поддържането на корумпираната съдебна система. Докато приватизацията е процес, който си остава вътрешен

за страната и е резултат на „интелекта“ на нацията, съдебната система е „ахилесовата пета“ на българското общество в контекста на европейската интеграция. На практика изминалите 20 години са под сянката на неефективната съдебна система. В този смисъл не може да се очаква, че прокуратурата и МВР, дознанието работят.

ЕК именно атакува корупцията и правосъдието, с което недвусмислено показва, че това трябва да бъде приоритетът на следващото правителство. ЕК може да предизвика промените във всеки момент, което недвусмислено показва с последния си доклад за мониторинга. С оглед предстоящите парламентарни избори не е ефективно организирането на предсрочни избори. Освен това ЕК си има собствена стратегия и България може би е използвана като пример за наизидание.

Трябва да бъдат отчетени и предстоящите промени в Закона за изборите. Под въздействието на ЕК може би ще бъде въведена и мажоритарна система с цел да бъде намалено купуването на гласове от партиите. В тази връзка влиянието на партиите ще бъде реално само върху 120 места в Народното събрание. От тези 120 кандидати почти всички ще бъдат на БСП и ДПС, като се има предвид техния твърд електорат, който е гласувал и на последните избори.

Статистиката от последните 10-15 години показва, че тенденцията е 50% от гласоподавателите да не гласуват. Може би една част от тях ще гласуват за мажоритарни кандидати. Остава другата част, която ще има съществено значение именно за променяне на баланса на 120-те пропорционално определени кандидати. Съществена част от избирателите са в чужбина и потенциалът за промяна на „традиционните“ изборни резултати е голям.

В крайна сметка на всички е ясно, че изборите са манипулирани от бившата Държавна сигурност (ДС) и нейната нова организационна структура. Тази организационна структура представлява интересите на 7-10% от населението на България, но не и на Република България. Именно от тези структури са повечето ръководители на партиите, които са участвали и участват в управлението на страната. След като има сътрудници на ДС в Народното събрание, след като президентът е сътрудник на ДС и конституционни съдии са били членове на ДС, обяснимо е, че сътрудници на ДС са настанени във всички възлови постове в държавната администрация. Затова е необходимо обединение на българите за спасяване на държавата от структурите на ДС, преобразувани след 1989 г. в помощ на социалистите (комунистите) от БСП (БКП).

Изхождайки от тези предпоставки, е необходимо създаването на една широка антикомунистическа и антикорупционна коалиция. Тя трябва да има точно определено име („Равносметка“ – препоръка), за да отчита криминалната приватизация, неуспешната реформа в съдебната система и ширещата се корупция в държавната администрация. Към тези моменти дипломатично трябва да бъде прибавен геноцидът върху българското население, но не в стил „Атака“. Освен това се очаква ГЕРБ да се коалира с „Атака“, което може да бъде използвано като равновесие за ГЕРБ. Коалицията „явно“ не трябва да бъде обвързана с никаква партия. Трябва да бъде обявена колкото се може по-скоро. Тя трябва да бъде образувана от две регистрирани партии, които ще имат право да участват в следващите избори. Към тази коалиция от две партии ще се присъединяват други партии, неправителствени организации, сдружения. Веднага трябва да се започне със създаването на интернет страница, публикуването на статии и представянето на позиции. Трябва да бъде открита банкова сметка в ДСК, по която симпатизанти да превеждат от 50 стотинки до сума, която желаят. По тези сметки се превеждат пари без такси, т.е. превеждаш 50 ст., все едно, че ги пускаш в касичка. Това е начин да се покаже, че има прозрачност в набирането на средства. Създаването на такава коалиция ще спомогне за покриване на по-голяма част от страната и ще спомогне за техническото организиране на изборите. Има още много подробности и детайли, но те са допълнение към тази стратегия.

Недялко Недялков

Проф. Михаил Константинов

Шест стъпки към промяната

(28 юни 2008 г., в. „Труд“)

Напоследък едва ли остана сериозен политик, коментатор и журналист, който да не се изказа по въпроса за необходимата промяна на политическата система на страната. Която пък е възможна по два начина: лесен и труден. Трудният, силов начин, никой не го иска, а и той е крайно опасен за всички. Така че да забравим за силовите решения, които, освен всичко останало, са антиевропейски. Макар че българската история ни учи, че ако нещо неприятно може да се случи, то непременно се случва. Но дори ако неприятното нещо не може да се случи, то също се случва. Дано пък сега ни се размине.

Политическата система у нас е в перманентна и дълбока криза с елементи, познати от потъналата в история Ваймарска република. При цялата условност на подобно сравнение, не можем да отминем една тъжна аналогия; германската демокрация загива през 1933 г., поразена от спомена за загубената война и от невиджаната дотогава мирновременна 4-годишна световна икономическа криза.

През 2008 г. българската демокрация е в опасност след една незавършила гражданска война и в набечието на световна икономическа криза, в сравнение с която кризата от 1929-1932 г. ще изглежда като игра на „Монополи“.

Тази криза няма да ни се размине. Няма да се размине и на Европа, за САЩ не говорим – по традиция суперкризите започват и завършват там.

Политическата система може да се реформира чрез конституционна промяна в

държавното устройство, например чрез замяна на парламентарната република с президентска. Въпреки мераците на някои хора, няма шанс подобна промяна да се случи в обозримото бъдеще. Макар че знае ли някой? Но политическата система може и трябва да се промени плавно и безболезнено по един добре познат в историята начин – чрез промяна в изборните закони и в изборната практика.

Шест са стъпките, за да променим сбърканата посока на отговорностите и да върнем доверието на хората към системата на представителната демокрация. Някои от тях се обсъждат вече 15 години, някои се визират в прочутите интервюта на президента, някои се споменават в забързаните и не особено адекватни реакции на политическите лидери. Но не е тук мястото и не е сега времето да се спори за първенството на идеите. Но пък тук е мястото и сега е времето да се свърши малко работа.

Шест са стъпките към промяната, които освен необходими, са и възможни. Сигурно има и по-силни идеи, но в политиката имат смисъл само идеите, които се реализират. Друг е въпросът до какво на практика води тази реализация.

Първо. Годината 2009 трябва да е първата, от която нататък **в изборите български ще участват само живи и явили се пред урните избиратели.** Изборните фантоми натвориха достатъчно золуми и вече е време да изтребим тези нагли създания. Простият механизъм на активната регистрация и специалната форма на избирателните списъци ще свършат тази работа. От 2009 г. нататък

българските избиратели ще бъдат сигурни, че техният глас ще се отчита и няма да бъде обезличен от мътния поток на несъществуващите избиратели.

Второ. Годината 2009 ще трябва да е първата, в която ще обърнем посоката на сбърканата днес политическа отговорност. **Отговорността на избраните трябва да е пред избирателите, а не пред партийните босове.** И понеже класически мажоритарен избор за част от депутатите и за общинските съветници не се очертава, то нека направим възможното: **гъвкави партийни листи с възможност за пренареждане на кандидатите.** Но без праг, защото другото е демагогия.

И по финландската система – гласът за партия се зачита само е подаден чрез предпочитания за даден партиен кандидат. Толкова за митичната мажоритарност: може да е малко, но повече няма да има.

Трето. Изборната технология трябва да се унифицира. Не може първо да се гласува с интегрални бюлетини, после с отделни, след това с предпочитания, после без, и така до пълна победа на обикновената глупост над здравия разум. Изготвянето на списъците и начинът на гласуване трябва да са еднакви за всички видове избори и референдуми. Другото е подигравка с избирателите.

Четвърто. След 2009 г. ЦИК трябва да стане постоянно действащ орган. Как точно – вече има проект за закон за изборната администрация. И кой ще я избира, съответно назначава, тази постоянно действаща ЦИК?

Ами Народното събрание, съответно президентът, ще я вършат тази работа. Защото само те са избрани в преки, честни и свободни избори и за тях е легитимността на неоспорен от никого народен вот. Или поне досега беше така.

Пето. За всяка изборна кампания **всяка партия трябва да има една единствена банкова сметка.** И всички приходи, и всички разходи да стават само през тази сметка. А всяко гаранение или разход извън сметката да се наказват със зверска глоба и (а не или) затвор.

Може и дребни да са тези стъпки, но ако ги направят, днешните български политици ще влязат в историята. При това с добро

ще влязат, а не само с пиперливите български словеса, с които Стоичков споменава лелята на рефера.

Но има и **шесто.** А именно, какво да се прави с изборния алъш-вериш? Но това не е въпрос на изборителната система. А на систематично и твърдо прилагане на разпоредбите на Наказателния кодекс и на административно наказателните разпоредби на изборните закони. При което трябва да се спазва основното правило на правовата държава: не е важен размерът, а неизбежността на наказанието. Или казано по народному, който бъде хванат – да го отнася безусловно. За радост и назидание на целокупното гражданство. И едни яки глоби в зоната на б-цифрените числа няма да са излишни. Защото мутро-бароните главно от това разбират. **А след всяка присъда за купуване на гласове – автоматично касиране на изборите, за да е пълна финансовата загуба на политическите брокери.**

Политическата система ще бъде променена, защото само така ще се излекува болестта на обществото ни. Тази болест не е бедността, даже и ужасяващата депопулация на българите в държавата България не е болестта ни. Едно им липсва на българите и то се нарича справедливост. България е водила безброй войни и е устоявала на бедствия. И не е била болна, защото така е трябвало и дедите ни са го знаели. **Но днес ни липсва единствената спойка, която прави от тълпата народ. Справедливостта е която ни липсва.** Защото не е справедливост фактът, че животът на българския мутро-барон трае средно 40 години. Тоест фактът е приятен, но не дава усещане за справедливост в пълен размер. Който, както знаем, има значение.

Държава не се затрива лесно. Много е трудно, но пък не е невъзможно. Тогава какво, по дяволите, трябва да направим? Ами много е просто, да върнем справедливостта трябва. **Тогава ще се върнат и децата ни, и България ще я има. Защото светът може да е глобален, но родината е една. И за всеки от нас тя е само тук и само сега.**

Не на забравата

Илия Минев – легионерът, патриотът, националистът, антикомунистът, е прекарал 28 години в комунистическите зандани. Той е роден в Сараньово (Септември) – Пазарджишко, през 1917 г. Още като ученик определя своя политически път, като застава на барикадите срещу образуващите се в училищата младежки комунистически ядра. Завършва гимназия като един от активистите на Съюза на българските национални легиони (СБНЛ). Главното водачество на легиона оценява неговия пламенен патриотизъм и го привлича на отговорна работа в центъра.

През 1936 г. заминава да следва във Франция. През 1941 г. завършва инженерна химия в Тулуза. Връща се в България и се включва активно в борбата на легиона за запазване младежта от покварата на марксизма.

С идването си на власт на 9 септември 1944 г. комунистите не забравят неговата антикомунистическа борба и го осъждат на смърт. Но те знаят, че ако изпълнят смъртната присъда, мъртвият Илия Минев ще бъде по-опасен като пример за подражание, който ще събира лъчите на антикомунистическата съпротива и затова изменят присъдата в доживотна. Очакваното от тях пречупване на смелия борец не е осъществява. През цялото време, което е прекарал в затвора, той е бил трибун на антикомунизма и изобличител на животинския комунистически лик. Заради твърдостта си е прекарал 1800 (хиляда и осемстотин) дни карциран.

След 10 ноември 1989 г., вместо уважение и признание, от новите “демократи” получава изолация и недопускане до политическите трибуни. Най-голяма обида му е нанесена, като е причислен към така наречените дисиденти (комунистически отрепки, слуги за оцеляване на комунизма). Илия Минев никога не е бил „дисидент” (комунист по убеждение, недоволен от тактиката и стратегията на дошлата на власт комунистическа върхушка). Той е бил през целия си съзнателен живот борец срещу комунизма и верен на идеите на Българските национални легиони. В никакъв случаи и при никакви обстоятелства Минев не може да бъде в редиците на Желю Желев, Анжел Вагенщайн, Чавдар Кюранов, Петко Симеонов и редица още ортодоксални комунисти, които се наредиха под знамето на дисидентите.

И каква е отплатата за неговата национална по дух и социална по съдържание дейност?

От 18 януари 1999 г. осем партии се явяват пред президента Петър Стоянов със справедливото предложение Илия Минев да бъде награден с орден „Мадарски конник” за заслуги към България. Входящият номер на предложението е 9401, дело 107 от 18 януари 1999 г. Незнайно по какви причини предложението е отклонено! Явно моделът на Минев на постоянство, твърдост, безкомпромисност и прямот е плашещ и неприемлив, противно на този, който 10 ноември 1989 г. издигна в култ.

Така Илия Минев в бедност, изоставен от новите „демократи”, но не и от другарите си, с които е бил рамо до рамо в антикомунистическата борба, приключи земния си живот.

Госпожа Мина Гатева – негова почитателка и идейна последователка, ни изпраща следните редове с писмо:

„Отново сме тук, на гроба на г-н Илия Минев в гр. Септември.

Отново сме тук, защото никога няма да го забравим ние, неговите най-верни приятели и съидейници.

Илия Минев в Южния парк, края на 1989 г. Новите „демократи” на България от СДС не допуснаха героя антикомунист до политиката, защото се страхуваха от неговата разобличаваща истина.

На погребението имаше и такива личности, които претендираха за вяност и преданост към делата му. Днес, когато почитаме годишнината от смъртта му, къде са те, господа „дисидентите“, превърнали се в десетоноемврийски политици и профсъюзни деятели?

Той имаше приятели! Той имаше и последователи! Но като че ли тези, които го унижиха, които го ограбиха материално и унищожиха, нареждайки се под знамето на демокрацията, бяха повече и днес искат да покрият делото му със забрава.

С огромно уважение поднасяме нашата любов и нашето поклонение пред светлата ти памет, г-н Минев.

Твоята звезда никога няма да угасне, защото твоите последователи ще я разпалват сред поколенията.

Бог да те прости.

Минка Гатева”

Бел. ред. На 16 януари 2009 г. негови последователи от Сдружение „6-и април” – Пловдив, заедно с председателя на сдружението г-н Жеко Жеков и г-жа Минка Гатева положиха цветя пред барелефа му в София.

СЪОБЩЕНИЕ

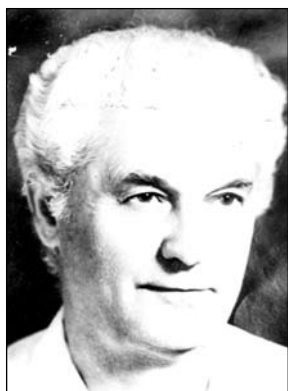
на Председателството на Българския националенъ фронтъ (Инк.)

На заседанието си презъ декември 2008 г. въ Чикаго, САЩ, Председателството на Българския националенъ фронтъ, Инк., по предложение на контролно-ревизионната комисия разгледа членството на г-нъ Петъръ Захаровъ въ организацията и анализира действията му като пълномощникъ въ Швеция. Въ това му качество и като членъ на Борда на директоритѣ реши, че съ действията си г-нъ Петъръ Захаровъ е нарушилъ същественно Устава и Програмата на БНФ (Инк.), заради което прекратява пълномощията му на представителъ за Швеция, изважда го отъ Борда на директоритѣ и го изключва отъ организацията.

Настоящото съобщение да бжде отпечатано въ списание “Борба”!

Чикаго, САЩ

Председателство на БНФ, Инк.

Уважаеми господин Спасов,

На 1 октомври 2008 г. се навършиха точно 70 години от деня, в който бях приет за член на Съюза на българските национални легиони (СБНЛ), наричан за краткост Легиона.

Идейната основа на легионерите беше изграждане на национално могъща и социално справедлива България. Това беше необходимо за нашия народ след принуждаването ни да подпишем Ньойския договор. Съгласно него от България се отнеха 12 хиляди кв. км територия, населена с потомствени българи, налагат ни се непосилни репарации и да предадем огромно количество (два милиона и седемстотин килограма) злато.

Цар Борис Трети през 1938 г. отмени клаузите на Ньойския договор, като заяви: „Ако някой има претенции за репарации и злато, да дойде да си ги вземе!” Никой не предави искания по този въпрос, защото се страхуваха от българската армия, която царят успя да създаде. Те се страхуваха и от бойния дух на войниците и офицеритѣ, който бе завладял родната казарма. За възраждането на този дух най-голяма заслуга имат легионерите, предавайки своя патриотизъм, национализъм и готовността си за саможертва пред олтаря на отечеството на бойците от армията. Те бяха вдъхновеният авангард на българския народ в борбата му за независимост, давайки отпор на всяка антибългарска проява, иницирирана най-вече от младежките

организации на комунистическата партия. Опитите им да проникнат и завладеят нашето общество беше парирана още в зародиш от съпротивата, която им оказваха легионерите. Това беше и една от причините икономиката на страната да бъде на завидна висота.

През 1939 г. България се нареди по показатели, определящи жизнения стандарт на народа на едно от първите места в Европа (на шесто място в Европа и на осмо в света).

След комунистическото нашествие в България редица патриотично настроени българи бяха принудени да напуснат България. Така от тях в Германия беше сложено началото на Българския национален фронт, в който д-р Иван Дочев беше човекът, който хвърляше мост между всички, които поемаха на плещите си справедливата борба за очистване на страната ни от връхлетялата я комунистическа напасть.

Стихотворението е посветено на този ден и на тази светла за мен годишнина, когато станах легионер!

СЕДЕМДЕСЕТ ГОДИНИ

**Седемдесет години цели
със Легиона аз летя,
косите ми са побелели,
но в мен живее младостта.**

**На мене Легиона даде
могъщи огнени крила
и българин от мен създаде –
да вода огнена борба.**

**Борба за истината свята,
борба за хляб и свобода,
да има радост на земята
за българите по света.**

**Със неговия дух преминах
през тежки буреносни дни,
но честен българин останах
със бисерните си мечти.**

**Борих се срещу враговете
на моя български народ,
за да запомнят вековете,
че аз съм от бунтовен род.**

**Във мен духът на Легиона
разлива огнени лъчи
и като слънчева корона
във мене и сега блести.**

**Със него аз ще се гордея,
защото мога да летя,
със него вечно ще живея
на тази българска земя.**

**За мен борбата продължава,
България ще бъде рай
и златно слънце ще огрява
над моя хубав роден край.**

Кирил Крумов, Враца

Драги Кирчо,

Приеми пожеланията ни (на мен и редакцията) за добро здраве и дълголетие.

Отечеството ни няма да загине, когато има доблестни и силни мъже като теб, които в години на комунистическо робство и демократично развитие отстояват каузата за национално по дух и социално по съдържание ново българско възраждане.

За България!

Спасов

ЗАКОН ЗА ОТМЕНЯНЕ НА ВСИЧКИ ЗАКОНИ, ИЗДАДЕНИ ПРЕДИ 9 СЕПТЕМВРИ 1944 Г. (ОБН., ДВ, БР. 93 ОТ 20 НОЕМВРИ 1951 Г.)

Член единствен. Отменят се като противоречащи на Димитровската конституция и на установеното след 9 септември 1944 г. социалистическо законодателство в България и се считат за недействителни всички издадени до 9 септември 1944 г. закони и законодателни актове.

Изпълнението на настоящия Указ се възлага на министъра на правосъдието.

Защо?

Къде бяхте, господа „демократи под прикритие“, преди 20 години на 10 ноември 1989 г. като съпричастни на промяната, за да покажете на **всегените** се от страх за очакващото ги **възмездие комунисти**, че ние сме варвари като тях, но и че тоягата има два края?

Защо не им показахте, че използвайки техните закони, „член единствен“ чука на вратата им?

Ние, **народът**, очаквахме от вас конституция, която да излекува кървящите рани, причинени ни през време на 45-годишната комунистическа власт!

Ние, **народът**, очаквахме законно справедливо възмездие за извършителите и поръчителите на геноцида над българския народ по време на комунистическата власт!

Ние, **народът**, очаквахме справедливостта да възтържествува над измъчената българска земя!

Вие ни излъгахте с приспивната песен за „нежната революция“, с която фактически амнистирахте 45-годишните комунистически безобразия!

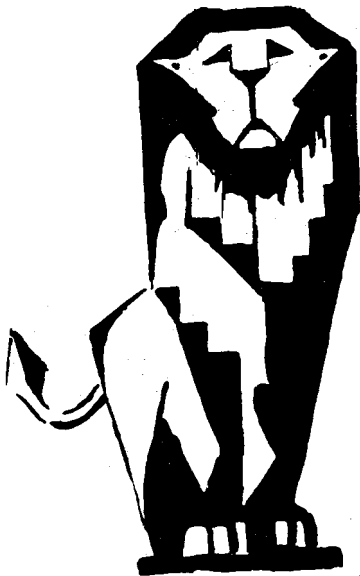
Вие създадохте по този начин предпоставки за връщане във властта на тези, които с камшик в ръка я консумираха и вилнееха по-страшни от башибозуци!

С необмислените си дела на управляващи вие се помъчихте да затворите една страница от най-новата българска история, която и до днес стои отворена за прочит!

С вашия „мирен преход“ ни подлъгахте безмълвно да наблюдаваме как старите партийни муцуни, диктатори и насилници се връщат във властта като потомствени демократи и „замитат“ всичко, което е останало да ги уличава в извращаване на законността.

Вие, господа, бяхте троянският кон, който отвори вратите на промяната, за да влязат през тях старите-нови строители на рекомунизацията в България!

Не се съмнявайте, че ще има (и това време не е далече) нова демократична конституция и закон с „член единствен“, пред който ще отговаряте като предатели на Родината.

Вѣрю на легионеритѣ

Вѣрваме въ свещената борба на Националнитѣ легиони, въ която Богъ ни призова да възпламенимъ сърдцата си, да укрепимъ дѣсницитѣ си, да просвѣтлимъ умоветѣ си, вдъхновявани отъ подвизитѣ на ония българи презъ вѣковетѣ, които трошаха веригитѣ на робството, събаряха империи и градиха държавното ни могъщество и националенъ възходъ върху родната земя, опираща на Адрия, Егея, Черно море и Дунава.

Милиони българи днесъ влачатъ веригитѣ на робството.

Въ свободна България има гладни и онеправдани, които отъ ранна утринъ до късна вечеръ порятъ земята, удрятъ съ чука или скитатъ безъ работа, а немотията изражда семействата имъ.

Партизанитѣ отъ комуниститѣ до най-дѣснитѣ раздѣлятъ народа и го обезсилватъ. Международнитѣ тайни и явни сили разколебаватъ националния ни духъ и подготвятъ окончателното ни робство!

Срещу всички, които създаватъ и търпятъ несправедливитѣ и позорни отношения между българитѣ и проиграватъ бждещето на нацията, ние въставаме, за да отпочнемъ борба: срещу стария партиенъ свѣтъ и срещу корупцията, срещу чужденцитѣ и българитѣ чорбаджии, които живѣятъ върху плещитѣ на българското селячество, еснафство и работничество.

Въ името на гражданския мир!

Въ името на социалната справедливостъ за всички, които градятъ материалната ни и духовна култура!

Въ името на националното, политическото, стопанското и културното освобождение на българския народъ!

Въ името на историческия ни националенъ идеалъ!

Да укрепимъ вѣрята въ водачитѣ ни, да кръстимъ себе си въ борбата, за да бжде и пребжде легионното дѣло и българскиятъ народъ, обединенъ около трона на българскитѣ царе, да достигне социалното си и стопанско благоденствие, а България на българитѣ да се изправи въ утрешния день възродена, единна и могъща!

Боже, помогни ни!